

O lišce a čápu

Lišce narostly dlouhé uši, snad proto se o chytrákovi říká, že má za ušima.

A liška je opravdu chytrák nad chytráky. I chytrák se spálí, praví však přísloví, a to je také pravda pravdoucí.

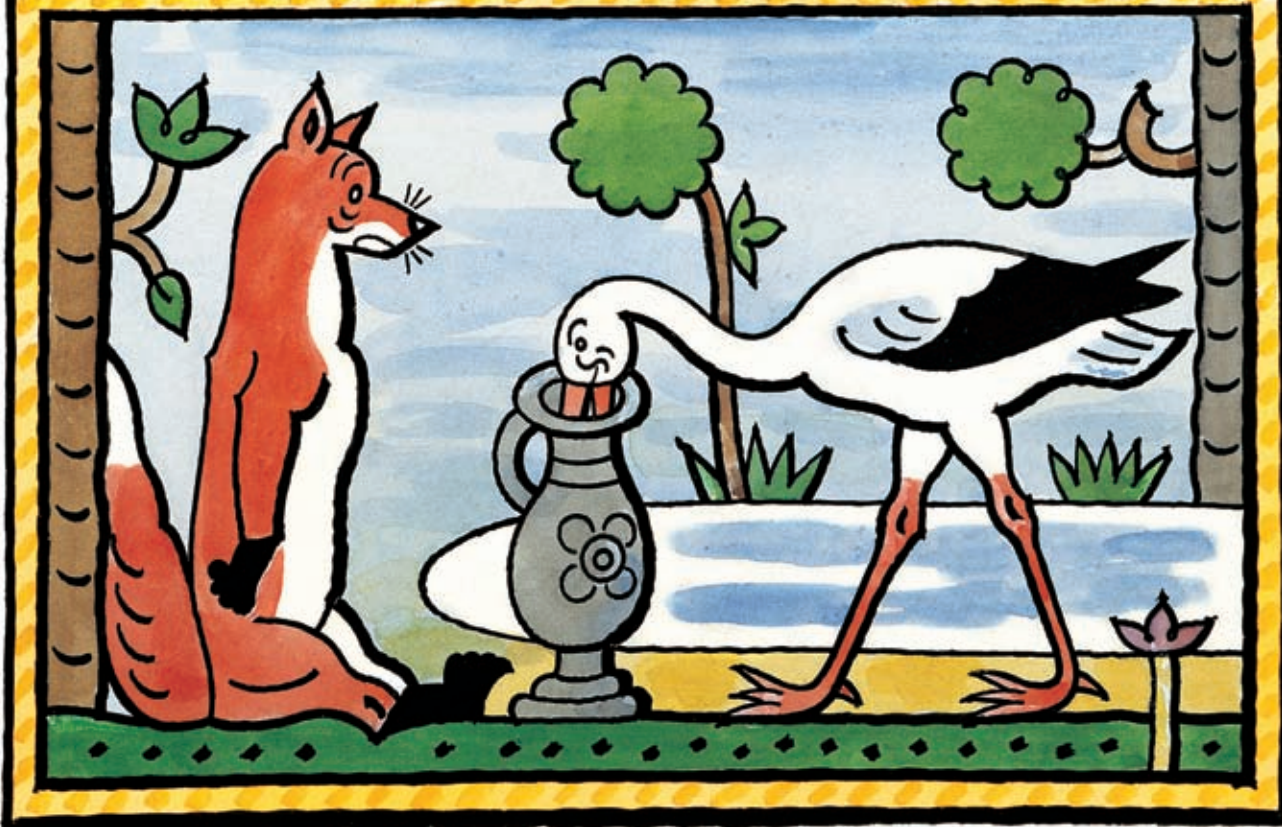
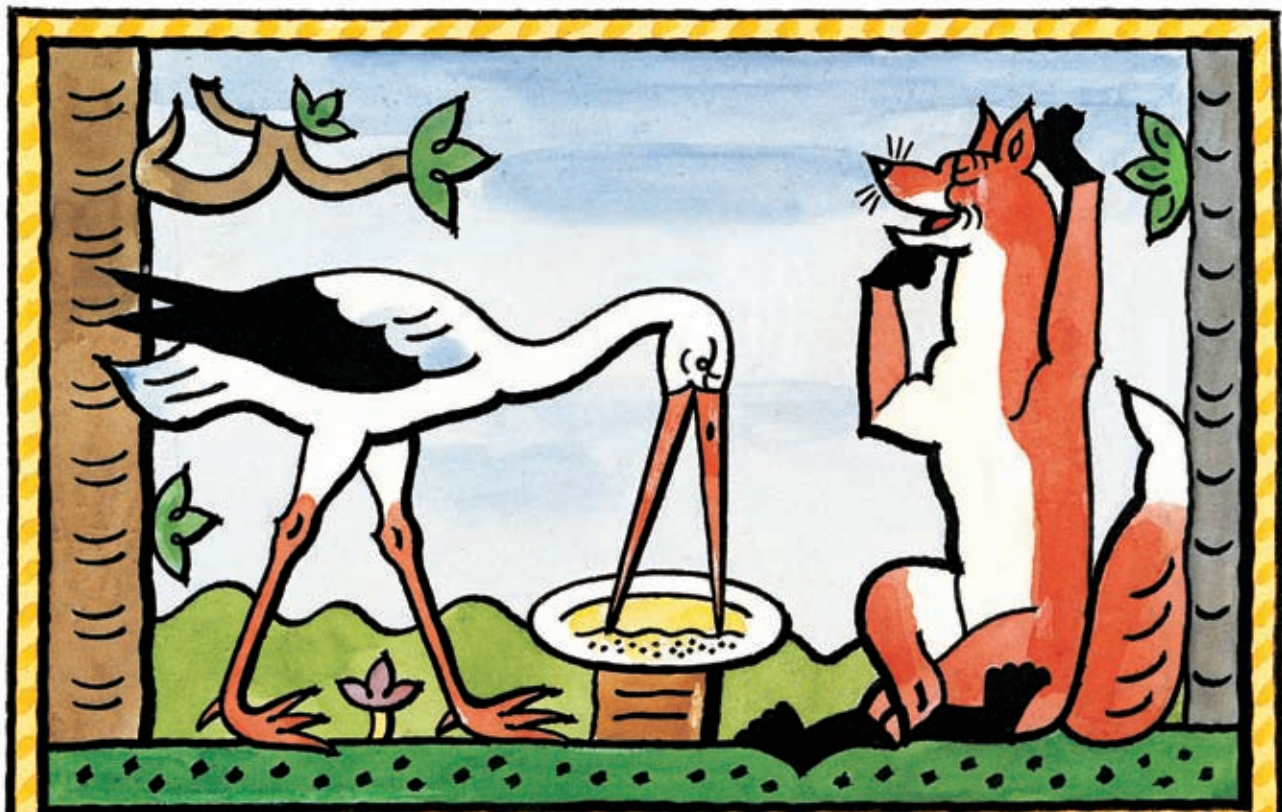
Pozvala liška čápa k obědu na řid'oučkou kaši a za břicho se popadala, když marně štrachal po talíři dlouhým zobákem a nemohl si nabrat.

Dobrá. Čáp ale také není žádný hlupák.

Pozval tedy oplátkou lišku na večeři a předložil jí jáhly na dně hlubokého úzkého džbánu. Teď byla zase liška v koncích se svou mlsnou hubou. Smutně se musela dívat, jak čáp dosáhne tam, kam ona se svým krkem nemohla, a nic ji netěšilo, když pak za takovou večeři musela slušně poděkovat.

Když se v noci vracela domů, kopala vzteky do kdejakého kamene a tvářila se, že neslyší, jak se jí sovy a vejři posmívají.

Když si zkrátka chytrák myslí, že chodí po světě jen mezi samými tulipánky, na které snadno vyzraje, je z něho nakonec hlupák.

O koni a jelenu

Jelen a kůň byli přátelé.

Přišel jednou do lesa lovec a pravil k jelenovi:

„Pojď ke mně do služby a dobře se ti povede.“

Jelen však k lovcovi do služby nešel, nelíbily se mu ani uzda, ani otěže. Lovce si tedy odvedl kůň, který zatoužil po dobrém bydle a pokojném životě.

Po čase přijel lovec na kůň do lesa a chystal se tu ulovit jelena. Ten utíkal na svých rychlých nohách. Lovce však nesl kůň, který byl stejně rychlonohý.

Jelen volal na svého dávného přítele kůň:

„Pročpak mne pronásleduješ, proč usiluješ o můj život?“

„Mýlíš se, jelene, já tě přece nepronásleduji, sloužím jen věrně svému pánovi lovcovi.“

„Můj přítel kůň má sice dobré srdce,“ řekl si jelen, „ale jeho nohy mě přesto zradily. Jaké štěstí, že jsem volný a mohu běžet rychleji než ten, kdo má v sedle pána.“

O lišce, mezkovi a vlku

Když liška poprvé spatřila mezka, divila se, jaké je to hloupé zvíře.

„Ani ostré zuby to nemá, aby kousalo, ani rohy to nemá, aby trkalo. Ale kdož ví, opatrnosti nikdy nezbývá, ať to raději vyzkouší někdo jiný.“

Běžela hned za vlkem.

„Vlku, po lese běhá zvíře, které se nechá tak snadno sežrat jako ovečka. Ani ostré zuby nemá, ani rohy, zkrátka nic, čím by ti mohlo ublížit.“

„Už jdu,“ hrne se vlk houštím rovnou k mezkovi a zhurta se ho táže: „Ještě nikdy jsem neviděl takové zvíře. Kdopak jsi?“

„Ani nevím. Jsem tak hloupý, že mi to museli napsat pod ocas. Podívej se.“

Ale sotva se vlk přiblížil k mezkovu zadku, ten vyhodil nohama a bác, kopytem rovnou vlkovi mezi oči.

„Dobře jsem udělala, že jsem vlka pozvala,“ řekla si liška, „ostré zuby to nemá, ale teď už vím, čím to trká.“

